

TWEE MAAL GENADE

2x GENADE

HAROLD MORRIS

Opgetekend door Dianne Barker

TWEE MAAL GENADE

Copyright © 1986: Word International, U.S.A.
Oorspronkelijke titel: Twice Pardoned
Copyright © 1988 Nederlandse uitgave: Gideon
Auteur: Harold Morris met Dianne Barker
Vertaling: Hans Cornelder
Redactie: Gideon
Belettering omslag: Jan Jaring, Haarlem
Jaar van uitgave: oktober 1988
10e druk: juli 2013

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-6067-475-8
NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print,
photoprint, microfilm or any other means without
written permission of the publisher.

Inhoud

Voorwoord	7
Dankwoord	10
1. Moord met voorbedachten rade	11
2. Een dubbelleven	21
3. Het dringt door	34
4. Vervlogen dromen	47
5. De witte olifant	62
6. Mensen worden op subtiële manieren gek	76
7. Eergevoel onder dieven	85
8. Rollen die gevangenen spelen	95
9. De dodencel	105
10. Vrijlating voor de gevangenen	118
11. Nieuw schepsel	131
12. De smaak van de vrijheid	145
13. Eindelijk vrij	153
14. Aanpassingen	166
15. Engelen, broeder, engelen	179
16. Twee maal genade	193
17. Mijn Jeruzalem	209
18. Ontmoeting met een moordenaar	218
Epiloog: Een trofee van Gods genade	231

Aan mijn moeder, Lucille Morris Wiggins,
die haar leven leidt met moed en waardigheid.
Wanneer zij mij opzocht in de gevangenis,
zag ik smart in haar ogen, maar nimmer schaamte.

Ter nagedachtenis van mijn vriend Russell Moore,
wiens geloof, ontferming, geduld en liefde
mij de onvergelijkelijke kracht van Christus toonden.
Zijn leven leerde mij vertrouwen,
zijn sterven leerde mij hopen.

Voorwoord

Als ik in 1983 niet een cassettebandje van een kennis had gekregen, had ik Harold Morris vast niet leren kennen. Dat bandje bevatte het getuigenis van Harold, zoals hij dat gegeven had op een avond voor een middelbare school in North Carolina. Hij vertelde hoe hij via de dodencel in Gods Koninkrijk was gekomen. Evenals dit boek, gaf het een fascinerend verslag van een veelbelovend atleet die terecht kwam in een verloren strijd om het bestaan, die een paar verkeerde keuzen maakte, en tenslotte in de gevangenis belandde met een dubbele levenslange gevangenisstraf. Aan handen en voeten geboid werd hij naar de Staatsgevangenis van Georgia gebracht, en daar beleefde hij de verschrikkelijkste én de meest gezegende jaren van zijn leven. Temidden van verharde en perverse criminelen ervoer hij voor het eerst de levens-veranderende kracht van Jezus Christus.

Een uur lang luisterde ik gefascineerd naar deze ex-veroordeelde, die vertelde hoe zijn leven was veranderd. En voortdurend wenste ik dat meer mensen dit verhaal konden horen. Hoewel de meeste mensen niet verder komen dan een bekeuring wegens te hard rijden, meende ik toch dat ze aangesproken zouden worden door deze man, die uiteindelijk het eeuwige leven vond in een cel. Daarom draaide ik in februari 1984 dat bandje af op de radio, in een van onze 'Focus on the Family' programma's.

Dat veroorzaakte een vloedgolf van reacties in de week daarop. Sommige waren geschreven op afgescheurde blaadjes uit schoolschriften; andere op briefpapier met bloemen, of met zakelijke briefhoofden. Sommige, met viltstift geschreven, waren bijna niet te lezen. Andere waren getypt. De poststempels kwamen van overal – uit grote steden en modieuze vakantieplaatsen, uit kleine stadjes, en ja, ook uit gevangenissen en huizen van bewaring in de hele Verenigde Staten. Maar waar ze ook geschreven waren, uit alle brieven bleek hoeveel indruk deze ene man, Harold Morris, gemaakt had op het leven van de mensen. Bij de laatste telling bleek de berg brieven de grootste te zijn die ooit na een van onze programma's was binnengekomen. Het was verbazend, maar tenslotte hadden we 15.000 brieven ontvangen en *beantwoord* (na weken werken en een stel lamme armen van de correspondentie-assistenten) – alle naar aanleiding van deze uitzending.

Sindsdien heb ik Harold leren kennen als een goede vriend, een broeder in Christus, en een gewaardeerde medewerker in ons werk. En kortgeleden had ik de gelegenheid hem zijn boodschap te horen brengen voor een gemeente van tieners en gezinnen in onze eigen kerk. Het publiek in de 2500 stoelen tellende ruimte was een en al aandacht voor Harolds woorden. Aan het einde vroeg hij of er mensen waren die, net als hij, foute keuzen hadden gemaakt in hun leven. Wisten ze hoe het was om om drie uur 's nachts naar het plafond te liggen staren, verteerd door schuldgevoel en spijt? Waren er ook die zich iedere lange, eenzame avond in slaap huilden vanwege een oude fout of zonde? De aanwezigen werden heel stil toen hij aan de jongeren uitlegde dat verkeerde keuzen, daden en gedachten vergeven konden worden; dat ook zij vrijspraak van hun zonden konden ont-

vangen en bevrijd konden worden; dat zij, net als hij in die dodencel, persoonlijk de levens-vernieuwende kracht en de liefde van Jezus Christus konden ervaren. Daarna nodigde hij de jonge mensen uit naar voren te komen, om samen om vergeving te bidden, en zich toe te wijden aan de Heer. Overal stonden tieners op, en ze liepen naar voren, naar Harold toe... en naar hun Redder. Het was een moment van onschatbare waarde in de bediening van deze unieke man.

Nu ik zoveel met Harold Morris heb gepraat, over zijn motieven en zijn werk, ben ik de drijvende kracht in zijn leven gaan zien. Het is niets anders dan het verlangen om God te dienen, en anderen te helpen de valstrikken te vermijden, die hem tot de uiterste vernederingen van gevangene nummer 62345 hadden geleid. Ik hoop dat niemand van ons ooit zal hoeven meemaken hoe het is om, uitgekleeft en helemaal kaalgeschoren, achter de tralies gesmakt te worden en dan te horen dat je in dat stinkende hol zult sterven. Maar miljoenen volwassenen en tieners verkeren in een heel andere gevangenis, de gevangenis van de zonde. Ze zijn gekluisterd door drugs of alcohol, door de begeerte naar seks of naar vermaak. Harold wil ons allen wijzen op dezelfde Heer Jezus die hem bevrijdde van zijn ketenen. Het is een boodschap van hoop, en onze wereld heeft die hard nodig.

Hoe oud u ook bent, tiener of ouder, getrouwd of niet getrouwd, of u op kamers woont, in een gezin, of in een huis van bewaring, het boek dat u nu gaat lezen bevat het verhaal van een man wiens adviezen de moeite waard zijn. Een schijnbaar doodgewone man, die in buitengewone moeilijkheden kwam. Ik ben dankbaar dat ik hem mijn vriend mag noemen.

James C. Dobson – President van ‘Focus on the Family’

Dankwoord

Het is gebruikelijk dat een auteur zijn dank uitspreekt aan hen die met het schrijven van zijn boek hebben geholpen. Omdat dit een autobiografie betreft, moet ik hen bedanken die mij met mijn leven hebben geholpen. Als er ruimte voor was, zou ik de namen vermelden van alle trouwe mensen die mij in de loop van mijn leven in de naam van Jezus hebben gediend!

Vrienden die in mij geloofden toen mijn wereld aan stukken was gevallen: dank voor jullie liefde, wijsheid en moed.

Vrienden die in de bres stonden tijdens die eerste donkere dagen van mijn ziekte: dank voor jullie leerrijke voorbeeld.

Mijn bestuur: dank u voor uw toewijding aan de verkondiging van het evangelie van Jezus Christus.

Bobby Richardson – iemand die zich niet schaamt voor het evangelie van Christus: dank dat je een vriend bent van Jezus en van mij.

Mijn broer Carl Morris en je lieve vrouw Betty: dank je wel voor je loyaliteit en voor je liefde onder alles.

Dr. James Dobson en de bijzondere mensen van 'Focus on the Family': dank voor uw bemoediging, woorden van wijsheid, en uw vertrouwen in mij.

Vrienden die geholpen hebben dit boek tot een realiteit te bidden, en mijn co-auteur Dianne Barker: aanvaard mijn diepe dankbaarheid.

Moord met voorbedachten rade

‘Rijden! Rijden! We hebben op iemand geschoten!’ schreeuwden mijn vrienden terwijl zij op mijn auto kwamen toegerend.

Ik gaf een dot gas en zonder op uitleg te wachten, keerde ik de auto en reed in de richting waaruit Jack en Danny waren gekomen.

‘Idioot! Zo krijgen ze ons te pakken!’ gilte Danny. De twee mannen doken weg op de achterbank terwijl meerdere politieauto’s en een ambulance het parkeerterrein van een supermarkt inschoten, hun zwaailichten aan en met gillende sirenes.

Ik sloeg rechtsaf op Ponce de Leon Avenue – de enige manier die ik kende om Atlanta uit te komen – en nam de snelweg in noordelijke richting. Een tijdlang hoorde ik niets anders dan de snelle ademhaling van mijn vrienden op de achterbank, en mijn hoofd deed zeer van de vragen.

Een schietpartij! Hoe had dit kunnen gebeuren?

Toen Jack en Danny zich eindelijk een beetje begonnen te ontspannen, vertelden ze me het verhaal. Zij waren de supermarkt ingegaan, hadden hun wapens getrokken en de bedrijfsleider bevolen de brandkast te openen. Terwijl een van mijn vrienden een handvol geld uit de kas grabbelde, trok een toeschouwer zijn pistool. Er ontstond een worsteling en de man die de held wilde spelen, werd neergeschoten.

‘We deden het voor de grap,’ dacht ik, ‘maar nu is het een complete roofoverval – stel je voor dat ie doodgaat! Zal ik naar de politie gaan?’

‘Is hij dood?’ vroeg ik, bang voor het antwoord.

‘Niks hoor!’ antwoordde Jack nonchalant. ‘Hij werd geraakt in zijn zij, maar hij stond op zijn benen toen wij wegrenden. Hij blijft wel leven.’

Ik slaakte een zucht van verlichting. De wond was in ieder geval niet dodelijk, en ik was blij dat niemand ons scheen te hebben opgemerkt toen we voorbij de supermarkt reden. Hoewel ik het ellendig vond voor de gewonde man, voelde ik me, naarmate we Atlanta verder achter ons lieten, steeds veiliger. Hij zou er wel weer bovenop komen, redeneerde ik, en wij waren ontsnapt. Alles zou op zijn pootjes terecht-komen.

Mijn vrienden steunden mij in deze gedachten.

Jack en Danny hielden het incident voor gesloten en sliepen terwijl ik de 550 kilometer reed naar mijn huis in Greensboro, North Carolina. De zes uur durende rit gaf mij ruimschoots de tijd om de gebeurtenissen van de afgelopen paar maanden te overdenken.

Ik had Jack en Danny, kort nadat ik bij mijn vrouw was weggegaan, ontmoet in een topless nachtclub. Het idee de rest van mijn leven door te brengen met één en dezelfde vrouw had zijn aantrekkingskracht voor me verloren, en ik maakte geen geheim van mijn drinkgewoonten en mijn jacht op vrouwen. Na mijn scheiding bracht ik steeds meer tijd door in deze nachtclub. Het was een leven met hoge snelheid – maar ik wist niet in welke richting ik ging.

Ik had een goede baan bij een verzekeringsmaatschappij, een nieuwe Cadillac, en de vrijheid die ik meende te willen hebben. Ik was nog nooit in aanraking geweest met

de politie, zelfs niet voor een parkeerbon of snelheidsovertreding, en ik had nog nooit iemand ontmoet die in de gevangenis had gezeten. Maar het duurde niet lang eer dat veranderde. De nachtclub trok allerlei onpure typen aan – alcoholisten, drugsverslaafden, pushers, ex-gevangenen en prostituees. Dit leven was nieuw voor mij, en ik voelde dat ik dieper en dieper in drijfzand wegzonk.

Terwijl ik mij opgewekt en sterk voordeed tegenover mijn nieuwe vrienden, voelde ik mij van binnen ellendig en verward. Ik begon steeds meer te drinken, totdat mijn dagen en mijn nachten vervuld waren van alcohol en vrouwen. Ik ontdekte amfetaminen en pillen die ‘black beauties’ heetten, ze werden een vast bestanddeel van mijn leven.

Uiteindelijk nam ik ontslag. Er kwam nog wat geld binnen van verzekeringspolissen die ik had afgesloten, maar het was niet genoeg om mijn kostbare levensstijl te financieren. Ik werkte een paar uur in de club en leefde op creditcards, tot ik enkele duizenden dollars in het krijt stond.

Kort daarna stelde mijn vriendin mij voor aan Jack. Hij en zijn vriend Danny waren altijd *pico bello* gekleed, waren vol zelfvertrouwen en ze smeten met geld. Zij zagen er bovendien goed uit en waren populair bij de vrouwen. Wij drieën konden het onmiddellijk goed met elkaar vinden, en Jack nodigde mij uit met hen mee te doen.

Ik wist niet dat hij in de gevangenis had gezeten. Jack vertelde me alleen maar dat hij ‘contacten’ had. Dat was de verklaring die hij gaf voor het feit dat hij 500 nieuwe costuums had (hij verzekerde mij dat zij niet ‘heet’ waren). Hoewel ik hem wilde geloven, was ik er zeker van dat ze waren gestolen. Niettemin drong ik mijn vraagtekens weg en kocht er een paar. Ik verkocht ze weer door aan andere vrienden.

Op een avond vroeg Jack me hem om half tien op te pik-

ken in de buurt bij 'Holiday Inn'. Voor die kleine dienst gaf hij mij tweeduizend dollar. De volgende dag las ik in de krant dat het motel was beroofd. Toen ik Jack er vragen over stelde, zei hij: 'Je moet geen vragen stellen. Je bent ruimschoots betaald.' Dat maakte me bang, maar ik zat ook zwaar in de schuld, en daarom hield ik het geld en zei niets. Ik had naar de politie moeten gaan, maar overdag slapen en de hele nacht pret maken gaf mijn geweten niet veel kans om zich te doen gelden.

Toen we moe waren van het nachtleven in Greensboro, zochten mijn twee vrienden en ik vrouwen en vertier in andere steden. Jack had altijd zakken vol geld, en soms betaalde hij een week lang alles voor ons alle drie. Het nachtleven in Atlanta trok ons aan zoals vuur motten aantrekt, en we brachten daar veel tijd door.

Op 18 september 1968 namen we een kamer in het Heart of Atlanta Motel, en gingen vervolgens van de ene naar de andere nachtclub, terwijl we high waren door alcohol en pillen. Na een week was ons geld op en hadden we alleen nog credit-cards om onze kosten te betalen. Ik wilde trouwens toch al terug naar Greensboro. Op de 25ste rekenden we af voor onze motelkamer. Voordat we de stad verlieten, stonden mijn vrienden erop dat wij nog een paar meisjes zouden opzoeken die wij eerder die week hadden leren kennen.

Ik reed naar het adres dat zij ons hadden gegeven. We klopten op de deur maar niemand deed open. We zaten in de auto te wachten tot de meisjes van hun werk thuis zouden komen, toen Jack en Danny onverwacht de auto uitstapten en zeiden dat ze zo weer terug zouden zijn.

Kort daarop kwamen de meisjes thuis en ik ging met hen hun flat binnen. Een paar minuten nadat ik weer in de auto zat, zag ik Jack en Danny aan komen rennen, buiten adem

en kennelijk hevig opgewonden. Ze schreeuwden dat ze iemand hadden neergeschoten.

Tijdens de rit naar Greensboro lagen Jack en Danny op de achterbank te slapen. Ze leken van het gebeurde niet erg onder de indruk te zijn. Mijn zelfvertrouwen begon plaats te maken voor twijfel. Ik zakte dieper en dieper weg in wanhoop.

‘Je hebt de bodem van de put bereikt,’ zei ik tegen mezelf. ‘Vader zei altijd dat je nergens voor deugde. Misschien had hij gelijk. Maar misschien ook niet,’ wierp ik tegen. ‘En als dat waar is, moet ik breken met Jack en Danny, anders wordt het nooit meer wat met mijn leven.’

Een paar weken eerder was ik verhuisd uit de flat van Jack en ik deelde sindsdien een flat met de nachtclub-eigenaar. Dat zou het nu gemakkelijker maken om bij hen weg te gaan. Ik zette mijn vrienden af bij de flat van Jack, maar zei niets over mijn plannen om uit de stad weg te gaan. Vervolgens haalde ik mijn spullen op en reed naar Houston, Texas, waar een vriend mij had aangeboden zo lang bij hem in te trekken.

Ik was daar nog maar een paar dagen toen mijn vriend plotseling een nieuwe baan aannam in Atlanta. Omdat ik geen andere contacten had in Houston, besloot ik met hem mee te verhuizen. Ik hoorde niets meer over de schietpartij en zette het incident uit mijn gedachten.

Hoewel ik geen contact meer had met mijn vroegere vrienden, brak ik niet met mijn levensstijl van drank en vrouwen. In Atlanta ging ik er zelfs harder tegenaan dan ooit. De maanden gingen voorbij, en ik was de roofoverval bijna helemaal vergeten, toen een oude vriendin uit Greensboro me opbelde. ‘Je stond op de voorpagina vandaag,’ zei ze.

‘Wat bedoel je?’

‘Je foto staat op de voorpagina van de krant. Je wordt gezocht wegens een gewapende roofoverval en moord.’

‘Moord!’ Ik snakte naar adem. Mijn maag kromp ineen toen de realiteit tot me begon door te dringen. Jack en Danny hadden de man in de supermarkt dus toch gedood.

‘De FBI heeft me ondervraagd, Harold,’ zei ze. ‘Ze zeggen dat jij hebt geschoten. De man heeft nog maar vijf minuten geleefd.’

‘Ik heb helemaal niemand neergeschoten!’ protesteerde ik.

‘Wel, je twee vrienden zitten achter slot en grendel en de politie is op zoek naar jou.’

Toen ons gesprek was afgelopen, liet ik alle gebeurtenissen van die fatale avond aan mijn geest voorbijgaan. Ik wist dat ik schuldig was aan een aantal kwalijke dingen, maar ik had géén roofoverval of moord gepleegd. Ik was niet op de loop gegaan voor de autoriteiten en ik had niet geprobeerd me te verbergen. Ik wachtte nog een aantal dagen in Atlanta in de verwachting dat de politie naar mij toe zou komen. Toen dat niet gebeurde, besloot ik naar North Carolina terug te keren en een bevriende advocaat op te zoeken. We hadden elkaar leren kennen in het nachtleven en ik meende dat ik hem kon vertrouwen.

De advocaat had al vernomen wat de aanklacht tegen mij was, en hij wilde weten wat mijn aandeel in de misdaad was geweest. Hij zei dat hij mijn verhaal geloofde, maar hij adviseerde me nog enige tijd te wachten voordat ik naar de politie zou gaan. Eerst wilde hij proberen erachter te komen wat Jack en Danny hadden verteld. Daarna zou ik naar de politie gaan en alles vertellen. Als ik tegen hen getuigde, zou ik zelf waarschijnlijk vrijuit gaan, zei hij. Per slot van rekening

was mijn naam alleen maar bekend geworden omdat ik hen kende; ik had niemand vermoord. Er was geen probleem, zo verzekerde hij mij.

Toen ik de advocaat een paar dagen later belde, leek hij verbijsterd te zijn. Iedereen deed erg geheimzinnig over de zaak, zei hij, maar hij had vernomen dat Jack en Danny niet in het plaatselijke huis van bewaring zaten. Hij had meer tijd nodig, en het leek belangrijk te zijn eerst te ontdekken wat er aan de hand was voordat ik mij bij de politie meldde. Ik riskeerde een arrestatie als ik in Greensboro bleef of naar Atlanta terugkeerde, en daarom was vluchten mijn enige alternatief.

Ik verkocht mijn auto om reisgeld te verkrijgen en reed met een vriend naar Myrtle Beach. Na daar een paar dagen de bloemetjes buiten te hebben gezet, gingen we naar Charleston, Savannah, Columbia en ten slotte naar Greenville, South Carolina, waar mijn vriend mij achterliet met de belofte dat hij over een paar dagen zou terugkeren. Onderweg naar North Carolina werd hij door de politie aangehouden wegens overtreding van de maximum snelheid, en om te voorkomen dat zijn rijbewijs werd ingetrokken, gooide hij het op een akkoordje. Als men de zaak tegen hem liet vervallen, zou hij in ruil daarvoor een moord helpen oplossen. Hij vertelde de politie waar ik te vinden was. Ik verbleef in een motel met een meisje dat ik in Columbia had leren kennen, maar wij hadden ieder een eigen kamer zodat ik de vrijheid zou hebben andere vrouwen te ontvangen.

Op 18 september – een jaar na de schietpartij in Atlanta – keerde ik om acht uur in de morgen naar mijn motel terug nadat ik de hele nacht met een nieuwe vriendin had doorgebracht. Toen zij mij afzette, kocht ik op weg naar mijn kamer een Pepsi en een krant. Bij het raam las ik de krant, vervol-

gens sloot ik de gordijnen, deed de deur op de knip en ging naar bed. Een half uur later werd ik gewekt doordat er op de deur werd geklopt. Slaapdronken deed ik open, maar er was niemand. Ik dacht dat het de werkster was geweest, en viel weer in slaap.

Beng! Beng! Beng!

Daar heb je de werkster weer! Ik ergerde me gruwelijk dat ik voor een tweede keer werd gestoord. Terwijl ik de knip van de deur schoof, werd de deur opengetrapt en een tiental politiemannen stormde naar binnen en hield pistolen tegen mijn hoofd.

‘Eén beweging en je bent er geweest!’ schreeuwden ze. Vervolgens gooiden ze me op het bed en bonden mijn handen op mijn rug met handboeien.

‘Waar is het pistool?’ vroegen ze, terwijl ze laden en prullenbakken overhoop haalden. Ik was nog nooit in mijn leven in het bezit geweest van een vuurwapen. Het tafereel dat zich voor mij afspeelde, kon wel een scène uit een gangsterfilm zijn geweest – maar nu speelde ik er een rol in.

‘Breng hem naar het bureau en sluit hem op,’ zei de politiemann die de leiding had.

‘Moet ik naakt over straat? wierp ik tegen terwijl zij mijn armen grepen en mij de deur uit begonnen te duwen.

‘Trek je kleren aan,’ zei hij.

‘Hoe denk je dat ik mij kan aankleden? Ik ben geen acrobaat.’

Zij maakten mijn handen los zodat ik mijn kleren kon aandoen.

‘Hoe zit het met mijn geld?’ vroeg ik.

‘Tel zijn geld. De... denkt dat hij uitgekookt is,’ grauwde een ander.

‘Luister, je hebt mij te pakken. Alles wat ik wil, is mijn

geld en mijn bezittingen,' zei ik. Ze ontdekten niet dat het meisje in de kamer ernaast bij mij hoorde.

Tijdens de rit naar het huis van bewaring bombardeerden ze me met vragen.' Wanneer ben je in de stad gekomen? Wat heb je hier gedaan?' Ze bleven onophoudelijk aandringen om de informatie uit mij halen. Omdat ik wist dat ik recht had op een advocaat tijdens ondervragingen, gaf ik geen antwoord.

Toen we bij het huis van bewaring waren aangekomen, werden ze woedend toen ik weigerde mijn vingerafdrukken te laten nemen. Onder het dreigement dat ze me zouden afranselen, gaf ik uiteindelijk maar toe. Ik werd voor een federale rechter geleid, die een borgsom bepaalde van tienduizend dollar. Daar hoorde ik dat ik werd aangeklaagd wegens een gewapende roofoverval in Greensboro.

Ik werd gezocht wegens een moord in Atlanta die ik niet had gepleegd, en nu werd ik aangeklaagd voor een roofoverval in Greensboro, waar ik totaal niets van wist! Hoe kon dit?

Ik veronderstelde dat de politie niets van de moord afwist. Door de borgsom van tienduizend dollar bij elkaar te brengen, zou ik weer op vrije voeten komen. Ik gebruikte het ene telefoontje dat ik mocht maken om een advocaat te bellen die beschouwd werd als een van de beste in de staat South Carolina. Zijn secretaresse zei dat het tweehonderd dollar kostte als ik met hem wilde praten. Ik had vijfhonderd dollar op zak. De advocaat was echter niet in de stad en het zou enkele dagen duren voordat hij mij kon opzoeken.

Ongeveer twee uur laten kwam een FBI-agent naar mijn cel en vaagde alle hoop op een spoedige vrijlating weg.

'Harold Morris, ik moet je iets voorlezen,' zei hij. Hij las een aanklacht voor van zes gewapende roofovervallen en één moord.